

Bir atı Binbir Anı
One Roof Thousand Memories

Türkan Balkır

Bir atı Binbir Anı

One Roof Thousand Memories

Türkan Balkır

ÖNSÖZ

Son yıllarda ben de pek çok kişi gibi yaşadığım mekanlar benden sonra ne olur diye düşünmeye başlamıştım. En çok da Tekirdağ'ı merak ediyordum. Çocuklar yazlık düzenlerini kurmuş, torunların hangi ülkelerde yaşayacakları bile belli değilken boşuna hayal kurmanın anlamı yoktu. Hepsi burayı seviyordu ama asıl sevdikleri burada kurulmuş olan düzendi.

Bahadır'la bir sohbetimizde kaygılarımı dile getirdim. Onun saymaya başladığı alternatif olasılıklar birden bensiz bir geleceği aydınlatıverdi. O gün evle ilgili bildiklerimi yazmam gerektiğine karar verdik.

İnsan pek çok şeyi unutuyor, ama ben bu işe karar verdiğimde sanki belleğimdeki rafların birinden indirip sayfalarını karıştırdığım bir kitap gibi her şey gözümde canlandı. Oradakileri kağıda döküp kitabı tekrar rafa kaldırdım.

Temmuz 2022

PREFACE

Recently I had started to think about what would happen after me to the houses in which I was living. I was especially wondering about Tekirdağ. There was no need to nurture on hopeless dreams when my children had already settled their own summer arrangements and while even the countries in which my grandchildren would be living was unknown. They all liked it here but what they really liked was the actual harmony.

When I shared my doubts and worries with Bahadır his respond was like a projector to a future without me. It was then we decided I should write all I knew about the history of this house.

I have a poor memory but when I decided to do this job it was like taking down a book from one of the shelves of my memory; roaming through its pages, writing down and putting the book back on the shelf.

July 2022

Tekirdağ

81 ilimizden biri.

Oysa bizim için bir evin, bir yuvanın adı.

1960 lı yıllarda kışları Kabataş, yazları Göztepe’de geçirirken 1970 lerde Maltepe’de deniz kenarında bir ev kiraladık. Aynı yıllarda Özcan kereste işini büyütme kararı verdiği ve yeni bir fabrika kurmak istediği için Tekirdağ’da bir arsa satın alıp inşaatla başladığı gün bizim de Tekirdağlı olma serüvenimiz başlamış oldu.

O yıllarda otoyollar yok. İstanbul Tekirdağ arası hem trafik yoğunluğu hem süre açısından epey sıkıntılı olduğu için biz de yazlık evleri fabrikaya yakın yerlerde tutmaya karar verdik ve 80 lerin başında Silivri/Celaliye’ye taşındık.

1981 yılında fabrika inşaatı tamamlanıp Tekirdağ Orman Ürünleri İmalat ve İhracatı olarak üretime başladığında bizim de kaderimiz belirlenmiş, Tekirdağlı olmuştuk ama henüz orada bir evimiz yoktu. Özcan fabrika inşaatına çok masraf ettik, şimdi sırası değil dediyse de sonunda uygun bir arsa bulup beklemeye karar verdik. Arsayı aldığımız gün oraya bir ev yapıp taşınmamız için on yıl beklememiz gerektiğini söyleselerdi inanmazdım.

İstanbul Tekirdağ karayolundan Marmara denizine uzanan dört buçuk dönüm alan, arsa olmaktan çok uzak, taşlı topraklı bir dere yatağıydı ve bizim tapu sınırimız kumsalın on metre

Tekirdağ is one of the eighty one cities in our country. But for us the name stands for home.

Since 1960’s we were spending winters in Kabataş but our summer houses had changed every four to six years. Until the beginning of 1970 we lived in Göztepe, in a family apartment building, then rented a house on the seaside in Maltepe during when Özcan decided to expand his wood working business and bought a land in Tekirdağ to build a new factory.

There were no highways in those years and it used to take hours to go from İstanbul to Tekirdağ, so starting with 1980’s we decided to rent summer houses closer to the factory site, and moved to Silivri/Celaliye.

Once the factory construction was completed in 1981 and production started under the name of TEKİRDAĞ FORESTRY PRODUCTS MANUFACTURING AND EXPORT COMPANY, we felt mentally bound to this city but we did not yet have a house to live in. We had spent a lot of money for the factory construction so we decided to look for an appropriate land and wait, but I wouldn’t believe anyone telling me then that we had to wait for ten years.

About one acre land which stretched between the İstanbul Tekirdağ highway and the Marmara sea was a river bed full of stones and soil and was far from resembling a construction area. Besides, a ten meter stretch of land between the beach line and our border belonged to National Property and the Municipality. The first thing we did was to sign a long term rental contract with the authorities. Once the official procedures were completed we filled the land with 270 truck loads of soil with a mild slope towards the beach. When the river bed started to look like

gerisinden başlıyor, yani denizle aramıza belediye ve milli emlak tapusu giriyordu. İlk iş orayı kullanma hakkı (ecri misil) için yetkili makamlarla kira sözleşmesi imzaladık. Resmi işlemler tamamlandığında kumsala doğru eğim bırakarak 270 kamyon toprakla doldurduğumuz dere yatağı sonunda arsaya benzemeye başlamış, benim içimi de sanki hemen üstüne evi oturtacakmışız gibi sevinç kaplamıştı. Oysa inşaata ancak beş yıl sonra başlayabildik .

Bu arada yazlıkçılığımız devam ediyordu. Celaliye’de dört yaz geçirdikten sonra Tekirdağ/Değirmenaltı mahallesinde deniz kenarı bir evin üst katını kiraladık. İstanbul’a her gidiş gelişlerimizde arsanın önünden geçerken boynum uzar, üzerinde bir ev hayallerine daldım.

İşe önce mimar Nevriye hanımla başladık. Çıtamız yüksekti. Büyük bir ev, yüzme havuzu, tenis kortu, personel lojmanı, havuz mutfağı, duş odası, ping pong odası v.s v.s. Bu düşündüklerimizi arsanın üzerine oturtmak epey zamanımızı aldı. O yıllarda teknoloji bu kadar ileri olmadığı için her alternatif fikir sayfalarca çizim demekti. Ozalit rulolar üst üste yığıldıkça benim heyecanım da katlanarak artıyordu. Yoktan var edeceğimiz, topraktan santim santim yükselecek bir ev, bir yaşam alanı.

Benim için ev demek aile demek, aileyi içine alacak, sarıp sarmalayacak, aynı anda beraber olunabilecek yuva demek. Çıkış noktamız buydu. Biri yeni evlenmiş üç çocuğumuz vardı ama ben çoğalacağımıza, kocaman bir aile olacağımıza inanıyordum.

a piece of land I was overjoyed and thought we would build our house right away, whereas it was five years later that we could start construction.

Meanwhile we moved from one summer house to another. After spending four summers in Celaliye we rented the second floor of a house on the beach in Değirmenaltı district of Tekirdağ and I started to visualize a house on our land every time we passed by on our way to İstanbul.

We started with an architect. We were aiming high. A big house, swimming pool, tennis courts, staff lodging, pool kitchen, showers, ping-pong room etc. This layout took quite a long time, because with the technology of those years every alternative idea meant sheets of technical drawings. As the drawings were piling up, so was my excitement. We were creating a house, a living area that would gradually erupt from mere soil.

For me a house meant home for the whole family to share. This was our starting point. We had three children one of which was already married, but I believed we were going to grow and become a big family.

While the construction of the factory was going on we had had several trips to Austria and Germany to buy the necessary machinery and equipment like gangsaws and drying kilns, where we were deeply impressed by the ways of lives we observed. When the production started to grow

Fabrika kurulurken tomruk biçme makinalarını (hızır) ve kurutma ünitesini satın almak için Almanya ve Avusturya'ya sayısız seyahatimiz olmuş, dünya görüşümüz değişmiş, ziyaret ettiğimiz firmaların iş ve özel yaşantıları ufkumuzu açmıştı. Üretim artıp tomruk ithalatına sıra geldiğinde seyahatlerimizin yönü Şili'den Amerika'ya, Güney Afrika'dan Orta Doğuya uzanmış, misafir edildiğimiz evler ve işyerleri örnek alınacak yaşam tarzları olarak belleğimize işlenmişti.

Dünyanın dört bir yanından ithal edilen bu tomruklar fabrikadaki makinalarda kesilip istiflendikten sonra kurutma makinalarında kurutulup iç ve dış pazarlara ihraç ediliyordu. Bu nedenle bir çok yerli ve yabancı kereste ithalatçısıyla tanışma fırsatımız oldu. Bunlardan biri de Beyrut'un zengin ailelerinden Gandour'lardı ve iş ilişkimiz dostluğa dönüştükçe ailece birbirimizi ziyaret etmeye başlamıştık. Bütün bu gezilerden beni en çok etkileyen de onların Beyrut tepelerindeki (Cebel) dağ evleri olmuştu. Evi, bahçesi, havuzu, terasları dışında her odanın kendi banyosu olmasını ilk kez görmüş, tamam biz de Tekirdağ'daki evimizde her kat yerine her odaya bir banyo yapıyoruz diye karar vermiştik.

Projelerin tamamlanmasının ardından 1986 yılında temel attık. Birkaç ay içinde arsanın dört bir yanından binalar filizlenmeye, arazi inşaat alanına dönmeye başlamıştı ama ana malzeme, yani ahşap eksikti. Kaba inşaat ilerlerken bunların hazırlanması gerekiyordu. Amerika'dan ithal edilen ladin tomruklar çizimlere göre imalata girmeye başladı. Tavan kaplamaları hazırlanırken başka makinalarda, tezgahlarda kapılar, kepenkler, doğramalar, dolap kapakları titiz bir terzi atölyesi gibi kesilip biçiliyor, montaja hazırlanıyordu. Islak zeminler dışında her yerin ahşap kaplanmasına karar verilmişti. Bu amaca en uygun olan meşe tomruğu bizde yoktu.

and importing logs was in question our trips were directed from Chili to The United States, from South Africa to The Middle East and every house and office we visited had opened new windows in our mindes.

Those logs which were imported from all over the world were sawn to timber, stocked and dried in drying kilns and exported to local and foreign markets. Therefore we started to have business relations with many timber importing companies in Turkey and abroad one of which was Vassef Gandour, a famous timber merchant from Beirut. As our business relation turned to friendship we were invited to Beirut, to their house up on the hills, overlooking a magnificent view of the city. We were impressed by the view, the house, the swimming pool and the garden but what impressed us most was the bedrooms having their private bathrooms. It was there and then that our project of one bathroom for each floor was revised as one bathroom for each bedroom in our house in Tekirdağ.

As soon as the projects were completed we layed the foundations in 1986. Within a few months the buildings started to appear like growing weeds and the land to look like a real construction area. While the rough construction was going on, spruce logs that were imported from US started to be produced in the factory according to drawings. Planks for the ceilings were piling up while doors, shutters, joinery and cabinets were cut and prepared for assembling. Wood was designed for flooring and oak was the best for this purpose but we did not have oak logs in our factory. Therefore we payed a visit to a factory in Kastamonu to buy oak logs. The technical manager of our factory was with us. As soon as we entered the building I realized that they

Fabrikanın teknik müdürü Çelik Beyi yanımıza alıp Özcan'la beraber Kastamonu'da bir fabrikayı ziyarete gittik. Daha fabrika kapısından girerken beni yok saydıklarını fark ettim. Özcan'ın ve Çelik Beyin elini sıkarken benim yüzüme bile bakmıyorlardı. Ofislerine çıktık, Özcan ısrarla bizim hanım böyle istiyor, ev onun evi, nasıl isterse öyle olur dedikçe adamlar sanki ben hayaletmişim gibi davranıyorlardı. Sonunda meşe tomruklarını aldık almasına da yobazlık yüzünden düştüğüm o acıklı ve komik durumu hiç unutmadım.

Tasarladığımız taş duvarlar ve şömine için Bursa'dan kamyonlara yüklenen Kayan taşları gelip arsanın bir köşesine yığıldı. Kaba inşaatın tamamlanıp çatının kapatılması uzun sürmediği için ben sanki iş bitiyor gibi sevinçten yerimde duramaz olmuştum ama asıl işin yeni başladığını fark etmem uzun sürmedi.

Kaba inşaatla birlikte neyin nerede olacağı belirince sıra tesisat borularının döşenmesine gelmişti. Sıhhi tesisat ve kalorifer işini Özcan'ın Teknik Üniversiteden arkadaşı Yüksek Makine Mühendisi Dinço'ya (Konstantin Cidrof) teslim ettiğimiz için içimiz rahattı. Bana sadece banyoların ve mutfağın seramiklerini, lavabolarını, tuvaletlerini, bataryalarını seçip almak kalıyordu. O günden itibaren piyasaları dolaşma serüveni başladı. Hem ana bina hem personel binası olduğu için alışveriş yaptığım mağazalarda dokuz banyo, dört tuvalet, üç mutfak, bir çamaşırılık, bir duş odası diye saymaya başlayınca adamların şaşkınlığı da artıyordu.

were ignoring me. While they were shaking hands with Özcan and Çelik Bey they were not even looking at my face. We went up to their office and started negotiations. Although Özcan kept insisting that this was going to be

my house and my opinions and wishes counted, they still reacted as if I was an invisible ghost. We did buy the logs that day but I never forgot the tragicomical experience I had to endure because of their fanaticism.

Truck loads of stone for certain walls and the fireplace were brought from Bursa and piled up in the yard. Since the rough construction and to cover the roof did not take much time, I started to feel as if we were almost finished. But it did not take long to realize that we were just beginning.

Once the layout appeared, and they started installing the plumbing and heating pipes under the surveillance of Mechanical Engineer Konstantin Cidrof who was a friend of Özcan from the Istanbul Technical University, I started looking for the ceramic tiles, toilets, sinks, showers and faucets. As I had a long shopping list for both the main house and the staff lodging, when I started to mention nine bathrooms, two kitchens, laundry room, shower etc. the salesmen were shocked.

Meanwhile the logs we bought from Kastamonu had arrived and floor boards were under production.

Bu arada Kastamonu'dan aldığımız tomruklar fabrikaya ulaşmış, projeye göre imalata girmiş, döşeme tahtaları istiflenmeye başlamıştı.

Burayı aile evi olarak tasarladığımız için üst katta bizim odamız, Özcan'ın çalışma odası ve banyomuz olmak üzere ayrı bir bölüm dışında üç çocuğumuza birer oda hazırladık. Alt katta torunlarımız için üç oda, personel odası, çamaşırılık ve mutfak. Mutfaktan bir merdivenle inilen, su depoları ve kalorifer kazanlarının yerleştirildiği bodrum katına deniz tarafından iki kanatlı büyük bir demir kapıyla da giriliyordu. Bunu da ilerde çocukların isterlerse oraya sandal veya sörf sokabilmeleri için düşünmüştük.

Üst katı lojman olarak hazırlanan personel evinin alt katına bir havuz mutfağı, ping pong odası, duş ve tuvaletler yerleştirildi. İki bina arasındaki havuzun hafriyatı tamamlandı seramikleri örülmeye başladığında hayalimizdeki fotoğraf da gitgide canlanıyordu.

Bu arada Babür üniversiteyi bitirip evlenmiş, Tekirdağ'da işe başlamıştı. Tekirdağ'daki evlerinden Mavi Boncuk Sitesine taşındıklarında ilk torunumuz yoldaydı. İnşaat devam ederken onlara yakın olmak için tam karşılarında bir ev kirilayıp oraya taşındık. Site çalışanlarından bekçi Ahmet ve Gülşen ile bahçıvan Üzeyir efendiyi orada gözümüze kestirip teklifimizi yaptık ve evimizin personel kadrosunu oluşturduk. Personel lojmanı hazırlanır hazırlanmaz işe başlayan bu ekipten Ahmet ve Gülşen on yıl, yaz kış evin sorumluluğunu yüklendiler, çocukları burada büyüdü, kendi arzularıyla ayrılırken de evi kendileri bulup bir hafta eğittikleri bir aileye, Şaban ve Aynur'a teslim edip gittiler. Bahçemizin kuruluşundan itibaren taşında toprağında,

As a family house the master bedroom, study and a bathroom were designed like a private quarter upstairs with three more bedrooms, one for each of our children. The ground floor had three rooms for our grandchildren, a living area, kitchen, laundry room and a staff room. We would climb down to the basement by stairs from the kitchen where the heating system and the water tanks were located, which also had a double door entrance from the beach designed for bringing in and taking out rowing boats and surf boards.

The second floor of the staff building was the staff members lodging with a pool kitchen, shower and a ping-pong room at the ground floor. When the swimming pool between the two buildings started to take shape, the picture we had in mind also started to appear like a polaroid photograph clearing out in front of our very own eyes.

Meanwhile Babür had finished the university, got married and started to work at the factory. During the time they moved from their downtown house in Tekirdağ to Mavi Boncuk, a two-floor- houses settlement in the countryside, they were already expecting their first child. While our construction was going on we rented a house in the same settlement to be close to them, where we met the compounds' watchman and his wife, and the gardner, made our offers and created the staff for our new home. The watchman Ahmet and his wife Gülşen moved in as soon as the staff building was ready, carried the all- year- round responsibilities of the house for ten years, raised their two children here, and handed their responsibilities over to another family, to Şaban and Aynur before leaving. And Üzeyir Efendi the gardner who planted and cared for

her bir fidanında emeği olan, Özcan'la ben birbirine ters düşen isteklerde bulunursak hanginiz patronsunuz, söyleyin de ona göre hareket edeyim diye terslenen Üzeyir Efendimiz yaşlanıp emekliye ayrıldığında on beş yılı aşkın süredir bizimle çalışıyordu.

İstanbul'a gidip gelirken yol boyu inşaatları gözlemler, bizden çok sonra başlayan evlerde yanan ışıkları gördükçe sabırsızlığım katlanarak artardı. Tuğla duvarlar örülüp, tesisat boruları ve elektrik kabloları döşenince sıvalar tamamlanmış sıra ahşaplara gelmişti ama hala evde tek ampul yanmıyordu. Fabrikadan gelen doğramaların takılmaları sırasında odadan odaya doluşmaya başlayan seyyar lambaların cılız ışıkları uzun süre tek hayat belirtisi olarak kalsa da biz inşaaata uğradıkça salonun önünde uzanan terasa plastik bir masa ile iki koltuk atıp denize karşı Gülşen'in pişirdiği kahveleri içmeğe başlamıştık.

Yoktan var olan bir yapının günden güne ete kemiğe büründüğünü, giyindiğini, inşaattan eve dönüşüğünü izlemek, hele içinde yaşam hayalleri kurmak inanılmaz bir duygu.

Parkeler döşenip kapılar takılınca sıra dolaplara gelmişti. Her odanın bir duvarını boydan boya gömme dolapla kapladık. Rustik bir mutfak hayal etmiş, kalas döşeli tavana uygun davlumbaz ördürüp, tezgahlara çiçekli seramikler döşemiştik. Dolaplar da o havaya uymalıydı. Düşünceler resme, resimler taslağa, taslaklar çizime, çizimler gerçeğe dönüştükçe sihirli bir değnekle mucizeler yaratılıyor gibiydi.

Salonumuzun bir duvarını taş kaplamış, ortasına büyük bir şömine yerleştirmiştik. Üst katın zemin kotundan terasa doğru eğimle inen ahşap tavan ikişer kanatlı dört camlı kapıyla terasa

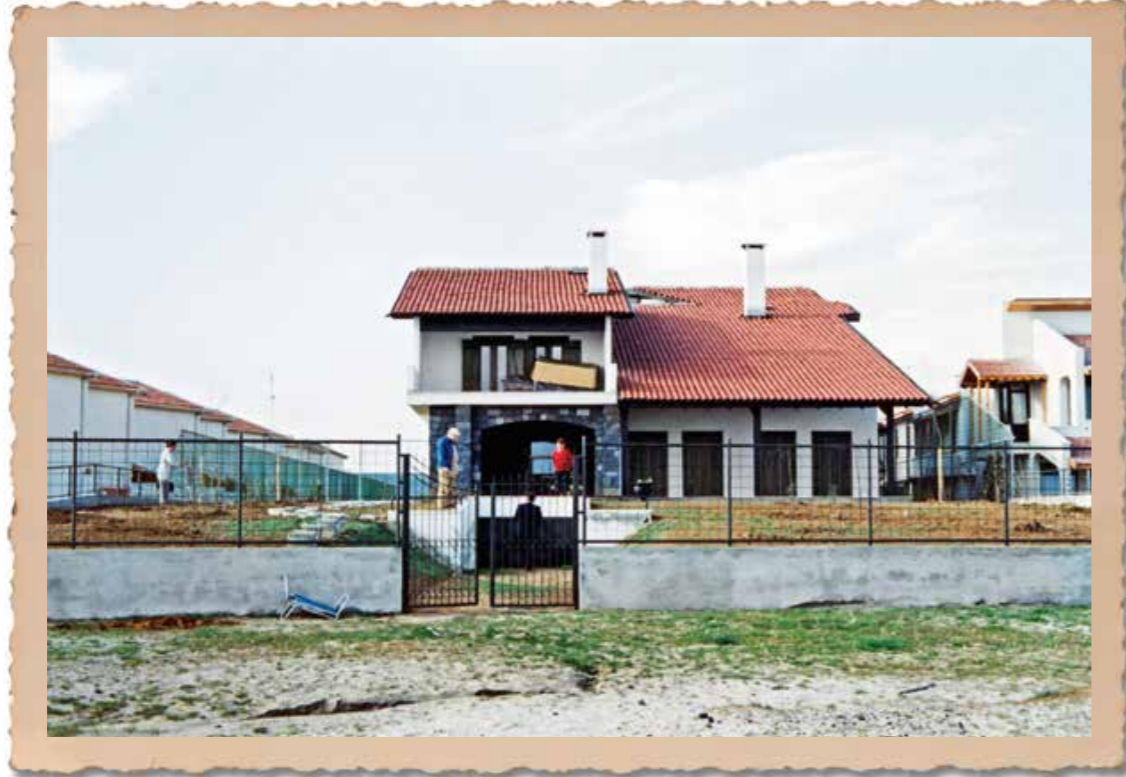
every single tree or weed in our garden and who felt free to scold us for our opposite demands and to ask which one of us was the boss to obey, left us when he was retired after fifteen years.

I was getting more and more impatient each time we passed by several construction sites on our way to İstanbul, all of which had started later then ours, but had already turned to houses with all their lights on. Our walls were built with water pipes and electric cords crossing like spiderwebs and plastered and installation of wooden parts had started but our only light was still the single mobile lamp that was carried from room to room. However, we had already started to drink our coffees on the terras that stretched in front of the living room.

It is an unbelievable feeling to watch a construction grow inch by inch, turning to a house, and to imagine a life inside.

When the parquet flooring was layed out, doors and bedroom wardrobes were installed. We had imagined a rustic kitchen with flowered tiles and a ceiling covered with rough wooden planks, therefore the kitchen cupboards had to be in the same style. It was like magic as the ideas were reflected on sketches, skeches on drawings, drawings on manufactured products.

One wall of our living area was covered with stone with a large fireplace in the middle. The ceiling was covered with wooden planks that were placed with a slant from the second floor niveau to the French doors opening to a large terrace in front of the house. In addition to the high ceiling, the mezzanine overlooking the living room added depth and space to the area.

açılıyor, yan duvardaki çiçek penceresi salona hem ışık hem güzellik katıyordu. Yüksek tavan dışında üst kat sofasının açık olması salona ayrı bir derinlik ve ferahlık kazandırmıştı.

Personel binası da aynı tempoda devam ediyordu. İnşaat molozları temizlenince sıra bahçeye gelmişti. Önce arsayı çepeçevre demir parmaklıkla kapatıp sarmaşıklar diktik. Akkavak, kara-ağaç ve dişbudakla evi çevreledikten sonra havuz boyu döşediğimiz taş yolun iki yanını çınar ve meyve ağaçları ile süsledik.

1990 da ilk torunumuz Esmâ doğmuş, benim evi bitirip yerleşme telaşım iyiden iyiye artmıştı. 1991 yılında bir yandan torun keyfi sürerken bir yandan da ara ara şantiye şefi gibi sabahtan akşama kadar inşaatın tepesinde duruyor, ince detaylarla ilgileniyordum. Evin bacasını ilk o günlerde tütürmüş, kereste parçalarıyla tutuşturduğumuz şöminenin karşısına bir sandalye atıp Gülşen'in işçilere hazırladığı kuru fasulye pilavı büyük bir keyifle kaşıklaştım. Evin bacası tütmüşü ama asıl evi ev yapan mutfak bacasının tütmesine daha zaman vardı.

Kaba temizliğin ardından evin yüzü gözü aydınlanınca sıra dayama dösemeye gelmişti. Önce perde ve yataklarla işe başladım. Ailede uzun boy hakim olduğu için standart yatak ölçüleri bize uymuyordu. Fabrikada yapılan bazalara göre yatak ısmarladığım firma sayılara bakarak otel için mi diye sormuş, ben de lafı uzatmamak için fabrika misafirhanesi diye yanıtlamıştım. Halı ve kilimlerimizi gidip geldikçe Bursa'da tanıdığımız bir halıcıdan toplamış, hazırlamıştık.

Bizim yatak odamıza annemin çeyiz takımını yerleştirdik. Çalışma odası Kabataş'taki evden gelen kütüphane, Özcan'ın eski yazı masası ve koltuklarıyla giyindi. Salon oturma gruplarını

The construction of the staff lodging was also continuing. Once the construction rubble was cleared away we started to organize the garden. First we surrounded the garden with an iron fence and planted ivy all along. Then we decorated the yard with ashen, white poplar, elm, maple saplings and with various fruit trees .

When our first grandchild Esmâ was born in 1990, I had become more and more excited about finishing the house and starting a life within. My life in 1991 was split between savoring grandmotherhood and spending time on the construction site. It was during those days when the first smoke puffed from our chimney as we burned construction leftovers in the fireplace. I had put a wooden chair in front of the fireplace and watching the roaring and cracking flames had eaten a plate of beans and pilav which was cooked for the workers. The chimney of the house had puffed out smoke but we still had to wait a little longer to see smoke from the kitchen chimney that would transfer the house into a real home.

Once the construction dirt was cleaned I started selecting the drapes and beds. Standard beds were too small for most of my family members so I had to order. Looking at the number of beds I was ordering the salesman at the store had asked if I was buying for a hotel and instead of explaining in detail, I had said they were for a guest house. We had already collected our carpets and kilims from Bursa.

We decorated our bedroom with my mother's dowery furniture and the study with Özcan's old office furniture. For the living room our old couch and armchairs were renovated and completed

Kabataş'ta kullandığımız koltuklara yeni yüzler geçirtip annelerimizden kalan sehpalarla tamamladık. Aile dostumuz Gıyas Abinin (Prof. Dr. Gıyasettin Korkut) evlerine gidip geldikçe beğendiğimiz yemek odası takımını satmak istediklerini duyunca hemen talip olmuş ve satın almıştık. Takımı elden geçirtip sandalyelerin yüzlerini değiştirerek pırıl pırıl hale getirdik.

Sıra aydınlatmalara gelince soluğu uzun zamandır tanıdığım bir antikacıda aldım. Oda, koridor, mutfak avizelerini seçmek zor olmadı ama yemek masası üzerine uygun bir avize bulmak için biraz beklemek zorunda kaldım. Antikacı buldum, gelin bir bakın dediğinde sevindim ama doğrusu bu kadar içime sinecek bir şey beklemiyordum. Bir Ermeni kilisesinden sökülmüş avizeyi görür görmez tamam, işte bu dedim.

Bu arada beyaz eşya alışverişini tamamlamıştık. Buzdolapları, dondurucular ve fırın yerlerine yerleşince raflara annelerimizin evlerinden toplayıp temizlediğim eski bakır kapları dizdik. Önce yatak takımını ve havluyu yıkayıp kurutacak ebatta sanayi tiplerinden seçtiğimiz çamaşır ve kurutma makinalarımız yerlerine monte edildi.

Sipariş ettiğim yataklar gelip bazaların üzerine yerleşmişti. Şimdi bu kadar yatağa yorgan, yastık, çarşaf takımı gerekiyordu. Kayınvalidemden kalan ne kadar yatak yorgan varsa topladım, Tekirdağ'a getirip havuz mutfağının önündeki terasa yığdırdım. Hepsinin yüzlerini söküp attık. Bir hallaç çağırıp çıkan pamukları, yünleri orada attırıp yeni yüzlere doldurduğumuzda bir sürü yastık ve yorganımız oldu. Hem yataklarımız hem yorganlarımız standart ölçülerde olmadığı için hepsine özel çarşaf, nevresimler diktirmek zorunda kaldım.

with coffee and side tables from our mothers. The most elegant piece of furniture was the dining room which we had bought from some friends.

For the lights, I visited an antique shop I used to frequent since a long time and selected lamps and chandeliers. But I had to wait for sometime until I found the right chandelier for over the dining table. When they called me from the antique store to tell me that they had found a chandelier I was very excited but not so optimistic. But as soon as I saw the chandelier that was removed from an Armenian Church, I said yes, this is it.

Meanwhile refrigerators, freezers, washing and drying machines were installed, the kitchen shelves decorated with antique copperware.

After the beds I had ordered had arrived I had to prepare the pillows and comtortes. We brought all the old pillows and comforters from my motherinlaws house, took out the cotton pads, restuffed them in new cases and thus had plenty brand new bedware. Neither our beds nor our comforters were in standard measures, therefore I had to order bed sheets and pillow cases aswell.

Ten years had passed since the day we had bought the land, and the big day had finally arrived. We were going to sleep in our new home. Babür was also going to stay with us, so I had decided to prepare meatballs and fried potatoes for dinner. We set the table at the balcony, filled our glasses with raki. While sipping my raki I was going in and out of the kitchen checking the food. When the food was ready I put the service plate on the table. The moment I sat down

Arsanın satın alınmasından bu yana on yıl geçmiş, büyük gün gelip çatmıştı. Evde yatacağımız ilk gece Babür de bizimle kalacağı için akşam yemeğine köfte ve patates kızartmak istemiştim. Balkona masamızı kurduk, rakıları doldurduk. Bir yandan rakımı yudumlarırken bir yandan da mutfağa girip çıkıyorum. Köfteler, patatesler kızarıncaya alıp masaya getirdim. Keyfime diyecek yok. Birden Babür'ün anne mutfak yanıyor demesiyle kendime geldiğimde ocaktan alevler yükseliyordu. Rakıdan önce keyiften sarhoş olmuş, tavanın altını kapatmayı unutmuşum. Alevleri söndürdüğümüzde güzelim davlumbaz simsiyahtı. Mutfak bacasını tütürdüğümüz gece evi ev yapmak değil az kalsın yakıyordum.

Biz artık her fırsatta orada kalmaya başlamıştık ama çocuklar henüz görmemişti. Asıl hayalim, 22 Nisan 1992 de doğum günümü kutlamak için bir araya gelip herkes kendi odasında kalınca gerçekleşti. O gün ilk defa, bir torunumuz kucağımızda, ikincisi yolda, aynı masa etrafında toplanmış, aynı çatı altında uyumuş, aynı kahvaltı sofrasını paylaşmıştık.

Bahçeye diktiğimiz ağaçlar, fidanlar, çimler yeşermeye, filizlenip boy atmaya başlamıştı. Denizden çekip arıttığımız suyla dolan havuza ilk girdiğim gün hayat bu işte diye bir yandan kulaç atarken bir yandan da bana bu imkanları sunanlara dualar ediyordum.

1992 yaz sonunda ikinci torunumuz Esat doğdu. Hafta sonları Tekirdağ'a gelirken iki torunumuzu da alıp gelmeye, şömine karşısına bebek parkını kurup keyif etmeye başlamıştık. İki yıl sonra Batu'yla torun sayısı üçe çıkmış, bakıcı ablalarla beraber ev yükünü tutmaya başlamıştı. Mutfak telaşı ile çocuk cıvıltıları birbirine karışıyor, birinin maması hazırlanırken öbürü ye-

Babür jumped from his seat shouting ' the kitchen is on fire'. Apparently I had become drunk from pleasure before drinking raki, and had forgotten to turn off the fire under the frying pan. When we extinguished the flames, the walls of our brand new kitchen were all black. Instead of turning the house into home, I had almost turned it to ashes the first day smoke puffed out of the kitchen chimney.

We had started to live in our new home whenever we could but our children had not yet seen it. My dream came true when the whole family gathered on 22 April 1992 to celebrate my birthday, and stayed in their own rooms. It was the first time we sat around a table with our children, one grand child on our lap, the second one on the way, slept under the same roof and shared breakfast.

The trees we had planted had started to grow, brown soil had turned to a green lawn. The first day I swam in the pool filled with sea water, with each stroke I sent my prayers to my loved ones who had given me the chance to fulfill my dreams.

Our second grandchild Esat was born at the end of summer 1992. We started to spend week-ends in Tekirdağ with our two grandchildren, setting the baby park in front of the fireplace and savouring their presence. Two years later our third grandchild Batu was born. With three babies and their nannies, kitchen commotions, laughs, cries, plus barks of our dog had become the usual melodies echoing through the walls of the house.

rinde duramıyor, o yıllarda aramıza katılan köpeğimiz Ece'nin heyecanı da eklenince gürültü ayyuka çıkıyordu.

Evi çocuklara ve torunlara hazırlamıştık ama onların olmadıkları zamanlarda altı misafir odamız var demektir. Akraba, eş, dost, arkadaş, iş çevresi derken o odaların ağırladığı misafir sayısı gitgide ufak çaplı bir otel kapasitesine ulaşmıştı. Öyle ki misafir ettiğimiz iki grupta biz bile odamızı vermek zorunda kalmış, birinde personel odasında, birinde personel binasında kalmış, bir seferinde de evde yer kalmadığı için iki genç çifti şehirde bir otelde ağırlamıştık.

Gelenler yalnız bizim misafirlerimiz değildi. Çocuklar da kendi arkadaşlarını toplayıp geliyor, kumsalda ateşler yakıyor, gündüz havuzun, akşam şöminenin tadını çıkarıyorlardı.

1999 da Kiraz, 2001 de Bala, 2002 de Hasan Edip'in doğumuyla tam hayal ettiğim gibi kocaman bir aile olmuşuk. Yaz kış dolup taşan evimizde kışın yerlere saçılan oyuncaklardan, yazın havuz başına kurulan şezlonglardan adım atacak yer kalmıyordu. Çoğu ilk adımını bu evde, ilk kulağını bu havuzda attı.

Arka bahçemizde yetişen domateslerden salça yaptık, sebzelerden turşular kurduk, tarhana kardık, hamur yoğurup erişte kestik. Havuz mutfağının önündeki terasta çiğ börekler, mantılar hazırlandı. Bahçede dönerli köfteli davetler verdik. Havuz başında doğum günü partileri, evlenme yıldönümleri kutladık. 23 yıldır yanımızda olan Şaban ve Aynur'un çocukları bizimkilerle beraber büyüdü, havuz başında nişanlanan kızlarını davul zurna eşliğinde teliyle duvağıyla buradan dünya evine uğurladık.

Although we had designed the house for our children and grandchildren, during their absence we had six guest rooms where we entertained relatives, friends and business associates and the house had soon reached almost the capacity of a small hotel. Sometimes we were so crowded that we had to leave our own bedroom to the guests and spend the night in the staff house or send one or two couples to a hotel in the city.

It was not only our guests that the house entertained, our children also invited their friends who built fires on the beach, enjoyed the pool during daytime and gathered around the fireplace at night.

After Kiraz was born in 1999, Bala in 2001, Hasan Edip in 2002, we had become a big family just as I had dreamed about. In our all year round crowded home we used to watch our steps among the scattered toys on the floor and sunbeds around the pool. Most of our grandchildren took their first steps in our garden and first strokes in the pool.

We prepared tomato paste and pickles from vegetables grown in our backyard, cut dough to noodles and dried them under the sun. On the pool terrace 'börek' and 'manti' were prepared and served. We organized parties around the pool serving 'döner' and 'köfte', celebrated birthdays and wedding anniversaries. We threw an engagement party around the pool for Şaban and Aynur's daughter who had grown up with our grandchildren and sent her to her new life with a traditional wedding ceremony.

2016 da, yıllarca kira ödediğimiz sahil şeridinin belediye ait olan beş metresini satın alıp gerisini milli emlağa terk ettikten sonra bahçeyi kendi tapumuzun sınırına çektik. Kumsala açılan kapıya duvar örüp yeniden bahçe düzenlemesi yaptık.

2022

Özcan'ı kaybedeli 16 yıl oldu.

Bahçe gelişti, eğrilmesin diye demir kafeslerle koruduğumuz fidanlar dev ağaçlara, çitleri saran sarmaşıklar yeşil duvarlara dönüştü. Dallarına tırmandıkları fidanlar gibi büyüyen, birer delikanlı, birer genç kız olan torunların üniversiteleri bitti bitiyor. Biri evlendi, ikisi kendi işini kurdu. Şimdi artık onlar arkadaşlarını toplayıp geliyor, yılbaşı partileri düzenliyor, müzik enstrümanlarını getirip albüm kayıtları, iş toplantılarında zoom'la dünyaya bağlanıp beyin fırtınaları yapıyorlar. Bir zamanlar yerlere saçtıkları oyuncakların yerini alan bilgisayar kablolarından, şarj aletlerinden yine adım atacak yer kalmıyor.

Ev de ben de yaşlandık ama onunki çok yük taşıyıp erken yaşlanmaya benziyor. Yine de kucak açmaya hazır. Tıpkı bahçedeki boş salıncaklar gibi dördüncü kuşağı bekliyor.

In 2016 we bought a five meter strip of land that stretched along the beach which belonged to the municipality and left the rest to the national property organization to where we had been paying a certain rental fee and reorganized our beach border.

2022

It is sixteen years since I lost Özcan.

The garden has prospered, the saplings we protected with wire barriers grew to huge trees, the ivy covered border fences became green walls. Our grandchildren also grew up just like the trees they used to climb up their branches, most of them finished universities, one got married, two of them established their own business. Now they are coming with their friends, arranging newyear parties, recording music with their instruments, brainstorming by zoom meetings. The floor that was once covered with their toys is now like a spiderweb from computer and charging cables.

The house and I, we both got old but the house resembles someone who experiences early aging from overload. However, still ready to embrace the fourth generation just like the empty swings in the garden.

BİTİRİRKEN

Kırk yıl önce başlayan bir rüya, kurulan hayaller gerçekleşirken arkasındaki kahramanlar saymakla bitmez.

Önce bize bu arsayı alabilme imkanı bırakan babama, Tekirdağ'da böyle bir fabrika kuran ve projenin gerçekleşmesinde en büyük katkısı olan Özcan'a sevgi, saygı ve şükranlarımı sunuyorum. Bir süre fabrikanın bütün imkanlarını kullanmamıza göz yuman Babür'e teşekkür ederim. Sonradan adı TEKAĞAÇ olarak değişen fabrikanın, önce patronun hanımı, sonra patronun annesi olarak bir dediğimi iki etmeyen gelmiş geçmiş bütün çalışanları, hiç birinizin hakkı ödenmez Bana gelecek için ümit ışığı olan Bahadır'ın yolu hep aydınlık olsun. Her projemde olduğu gibi yine kağıda döktüğüm anılarımı ölümsüzleştiren Hakkı, sağol.

Ve bütün ailem, yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

ACKNOWLEDGEMENT

There are, no doubt many people who stand behind a project which started forty years ago.

First I want to send my gratitude to my father who gave me the opportunity to buy this land, to my dear husband who built the wood working factory and was the lead actor of the whole project. I want to thank Babür for his tolerance in our profiting from all the facilities of the factory. I can not pay my debts to all the past and present members of the factory, whose name was later changed to TEKAĞAÇ for their unconditional help and support, first as the wife, then as the mother of the boss. My thanks also go to Bahadır who gave me hope for the future of this house. May his future always be bright and prosperous. Thank you Hakkı for immortalizing my memories again. And finally I want to thank my whole family for always standing by my side.

Temmuz 2023

Bir yıl önce tamamlanan kitabın sanki dördüncü kuşağı bekler gibi bugünlere kadar basılması kaderin cilvesi değil de nedir!

Torunum Esmâ'nın kızı Suna "bekleyin geliyorum" der gibi 28 Ekim 2022 de dünyaya gelince yazı beklemek ve onu da Tekirdağ tarihçesine eklemek istedik.

Ben hayatı kayıp giden bir trene benzetiyorum. Bazen günlük güneşlik havada güzel manzaralı yollardan, bazen bulutlu, fırtınalı günlerde tünellere girip çıkarak seyreden bir tren. Önce bir duraktan anne kucağında biniyorsun, sonra ayaklarının üzerinde bir yerlere tutunarak yolculuğuna devam ediyorsun. Sana yer vermeye başladıklarında da son durağa yaklaştığını anlıyorsun. İşte şimdi Suna trene anne kucağında bindi, ben de oturduğum yerden onları gururla izliyorum.

July 2023

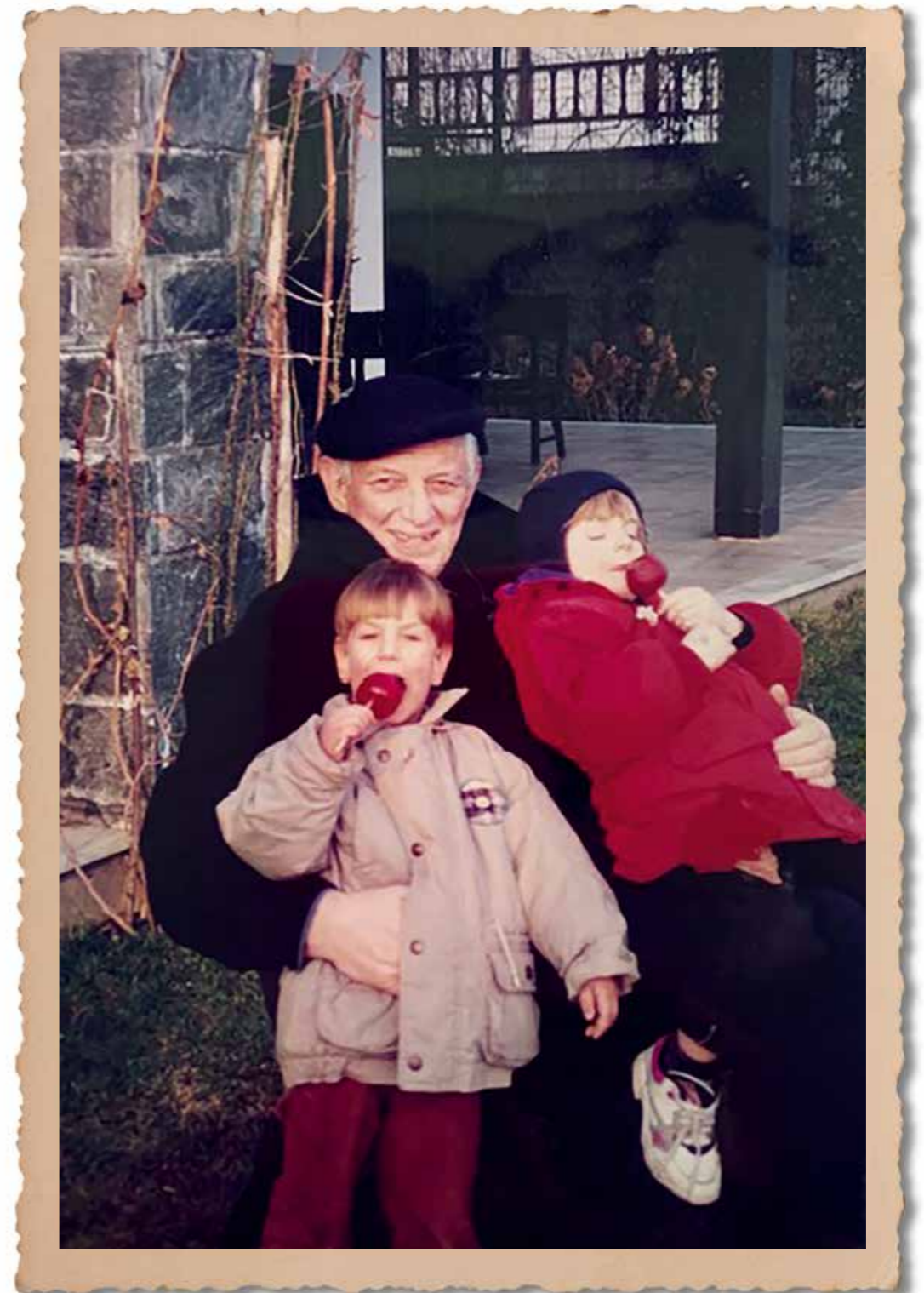
I can't explain the one year delay in publishing this book other than waiting for the arrival of the fourth generation.

When my granddaughter Esmâ's daughter Suna was born on 28 October 2022 as if telling us "wait I'm coming" we decided to wait for the summer to include her to the family history of Tekirdağ.

I imagine life as a train gliding swiftly sometimes through beautiful landscapes under sunshine and sometimes through tunnels in cloudy and stormy days. We board the train first in our mothers arms, then continue our voyage on our own two feet until one day someone offers us their seat when we realize we are reaching the final destination. Right now Suna has boarded the train in her mothers arms and I'm watching them proudly from my seat.

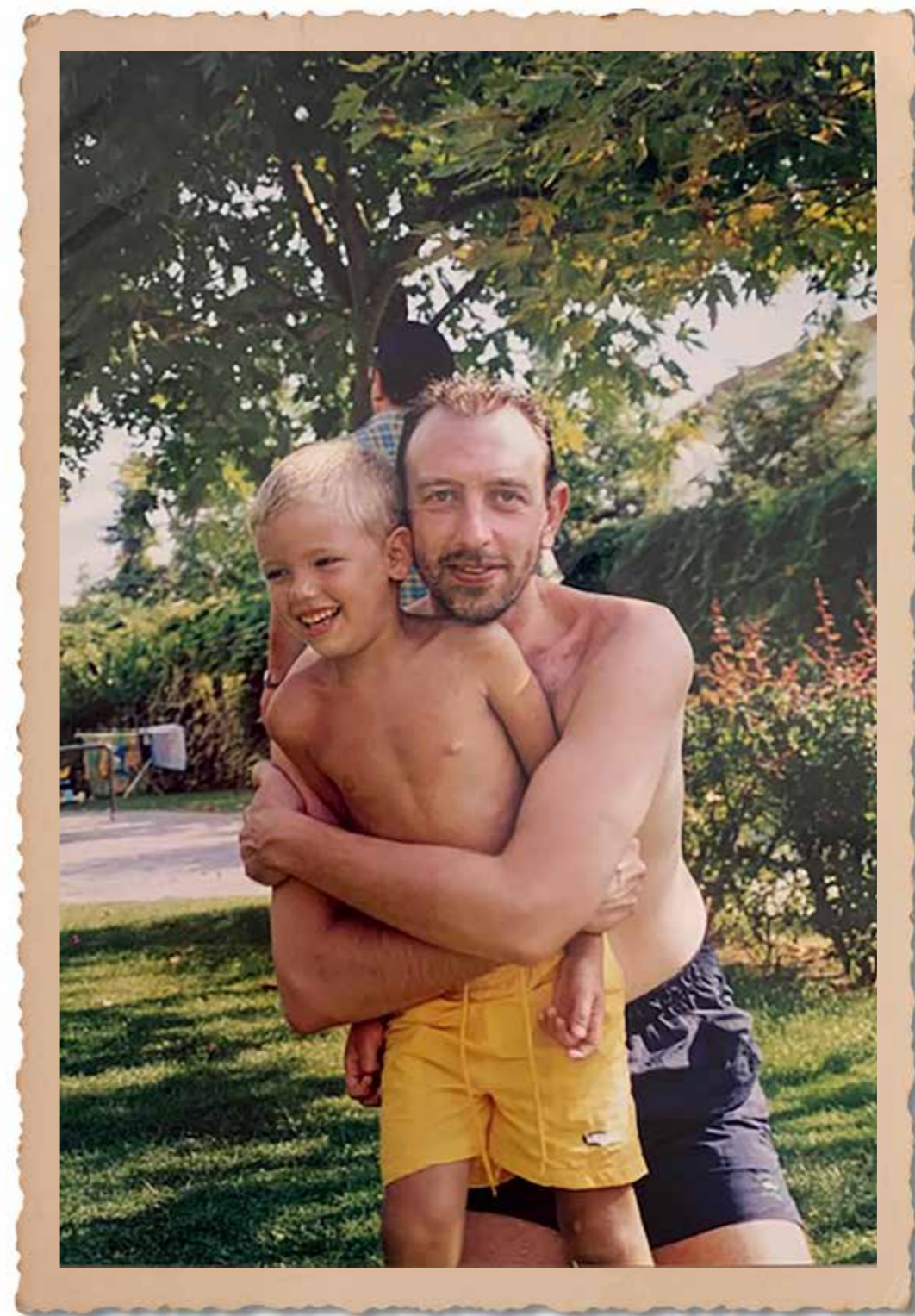
1992 - 2023

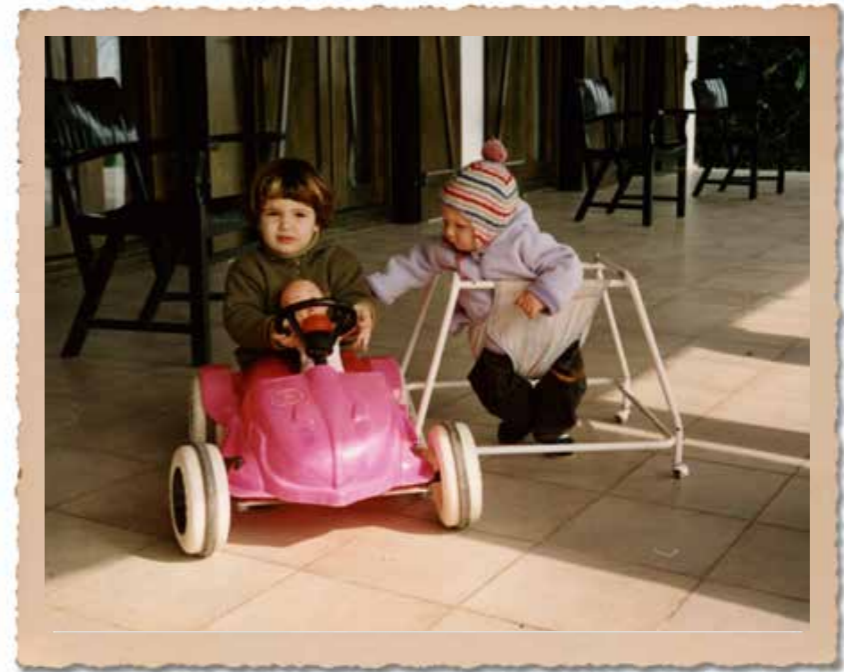

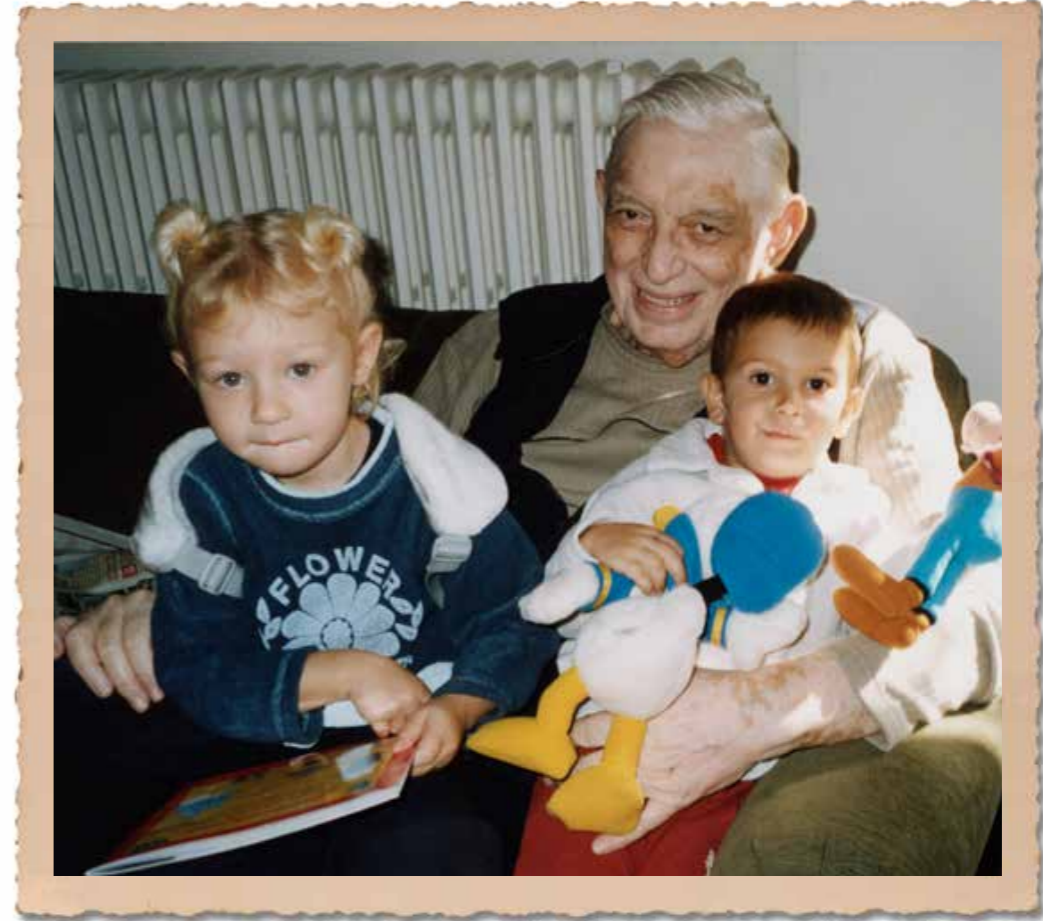

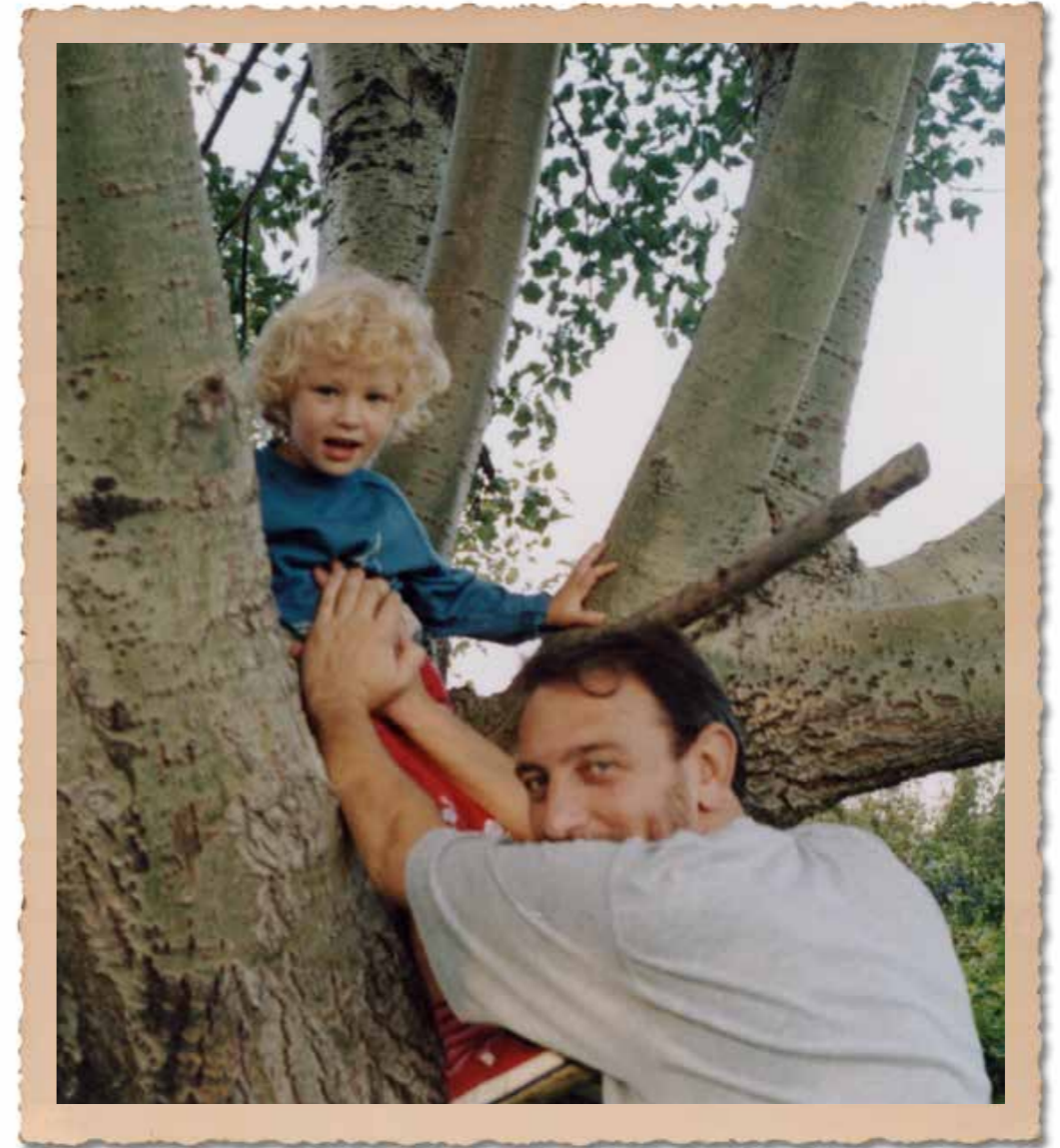

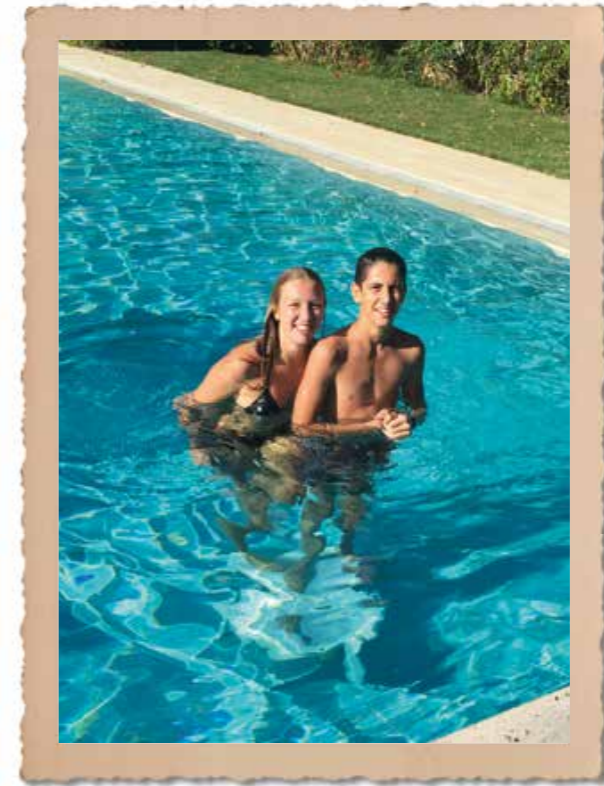

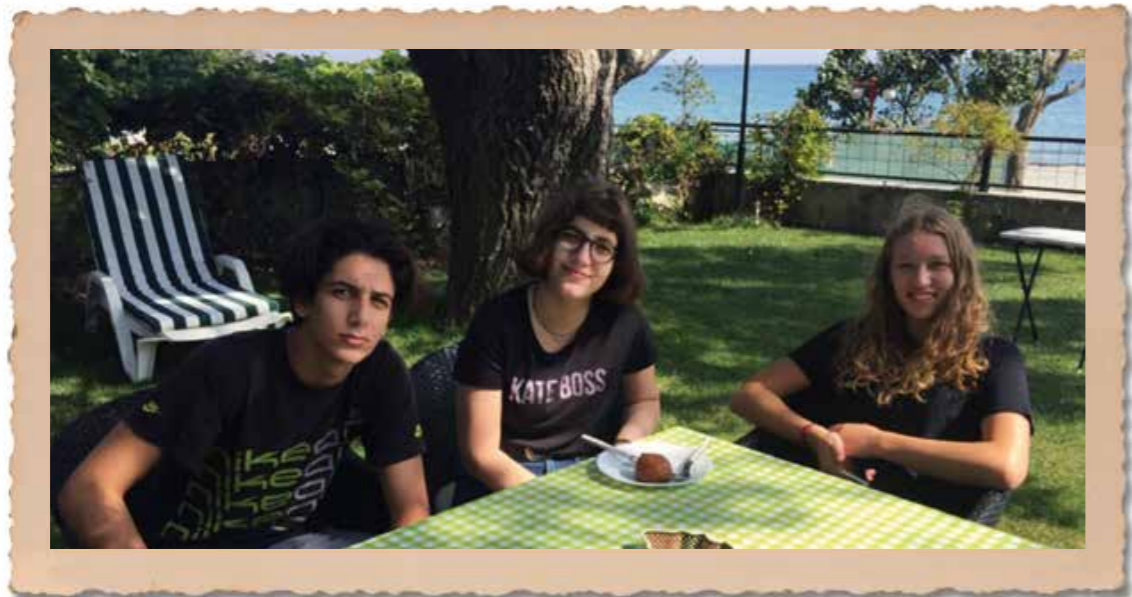
2006 SONRASI

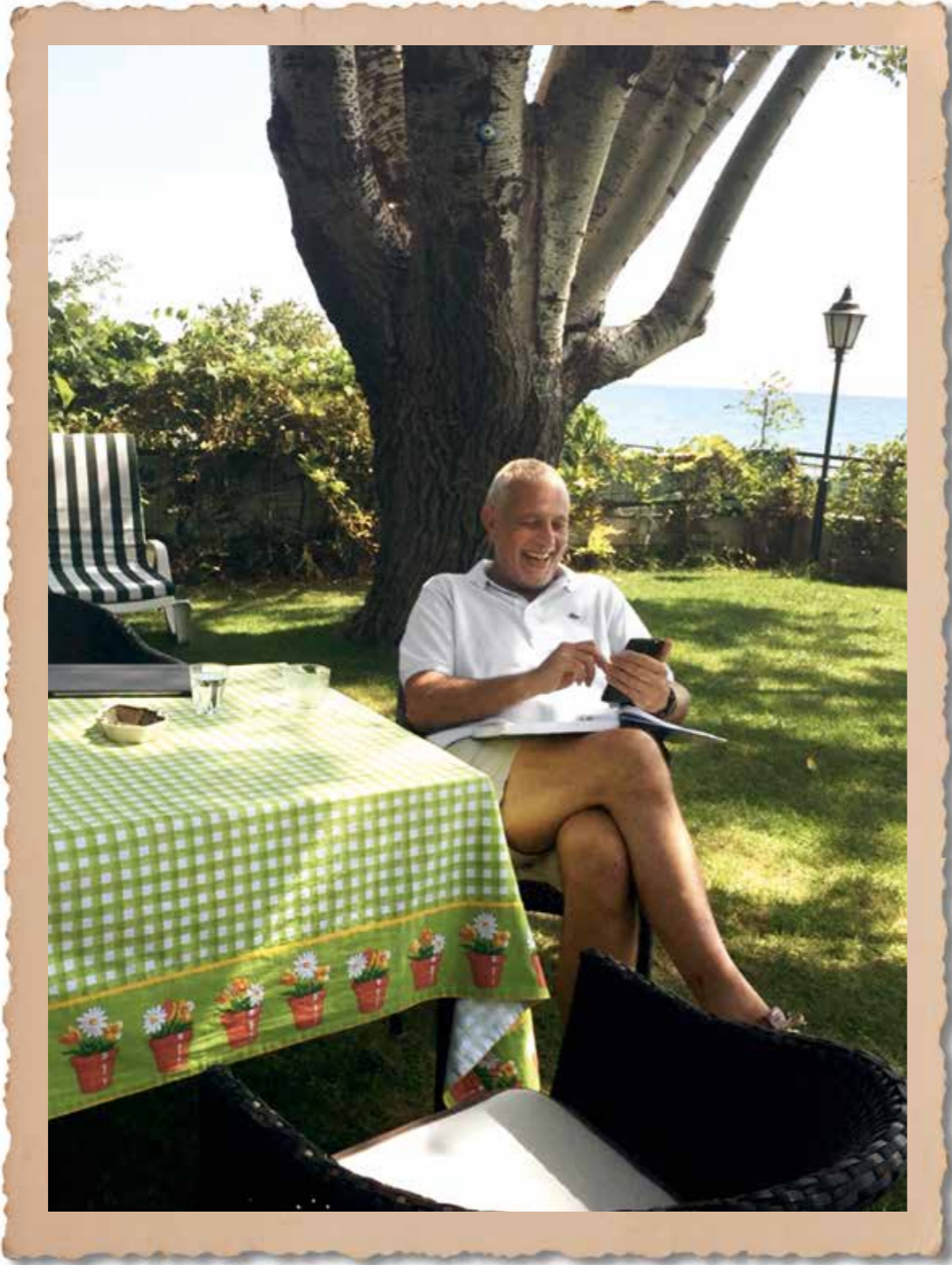

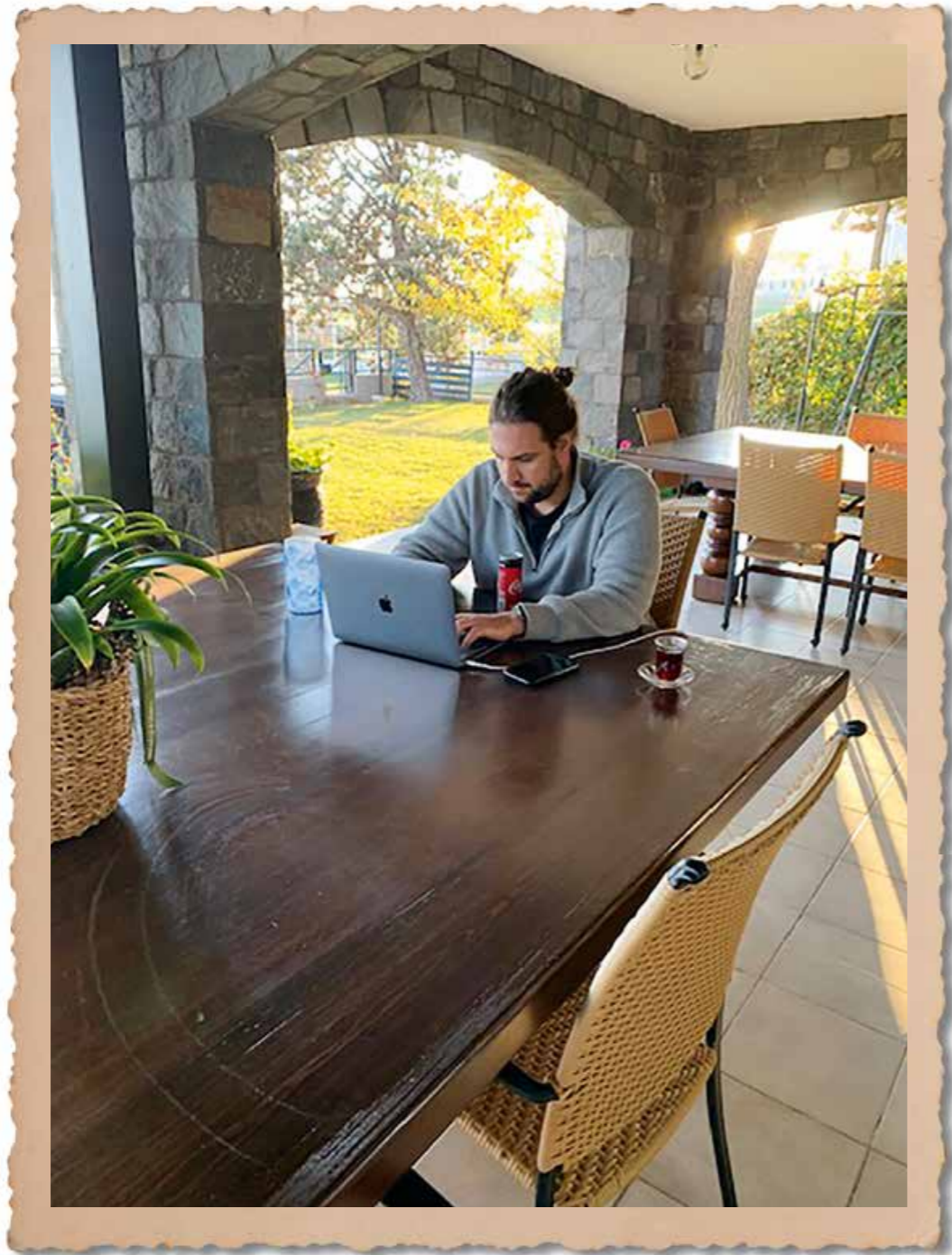

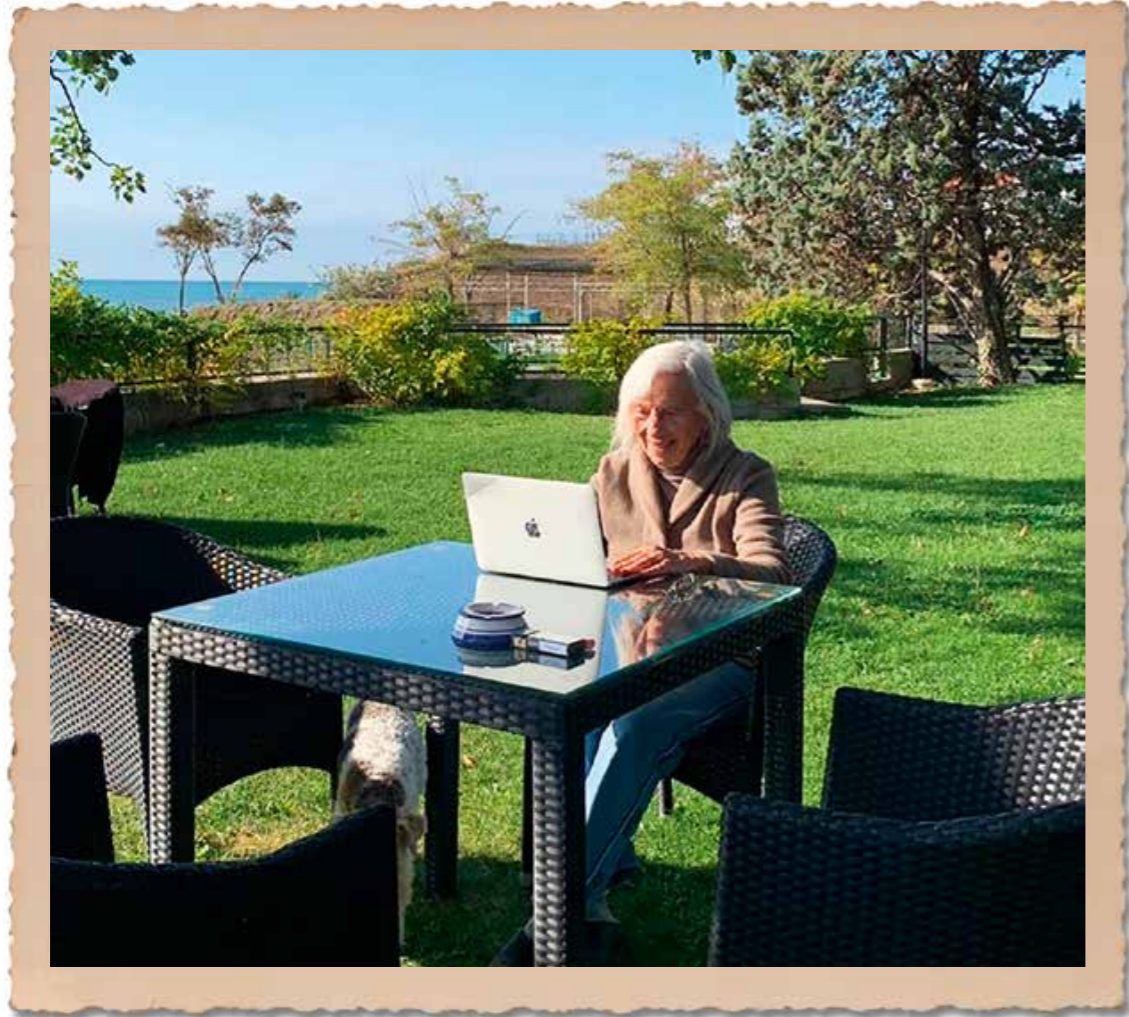

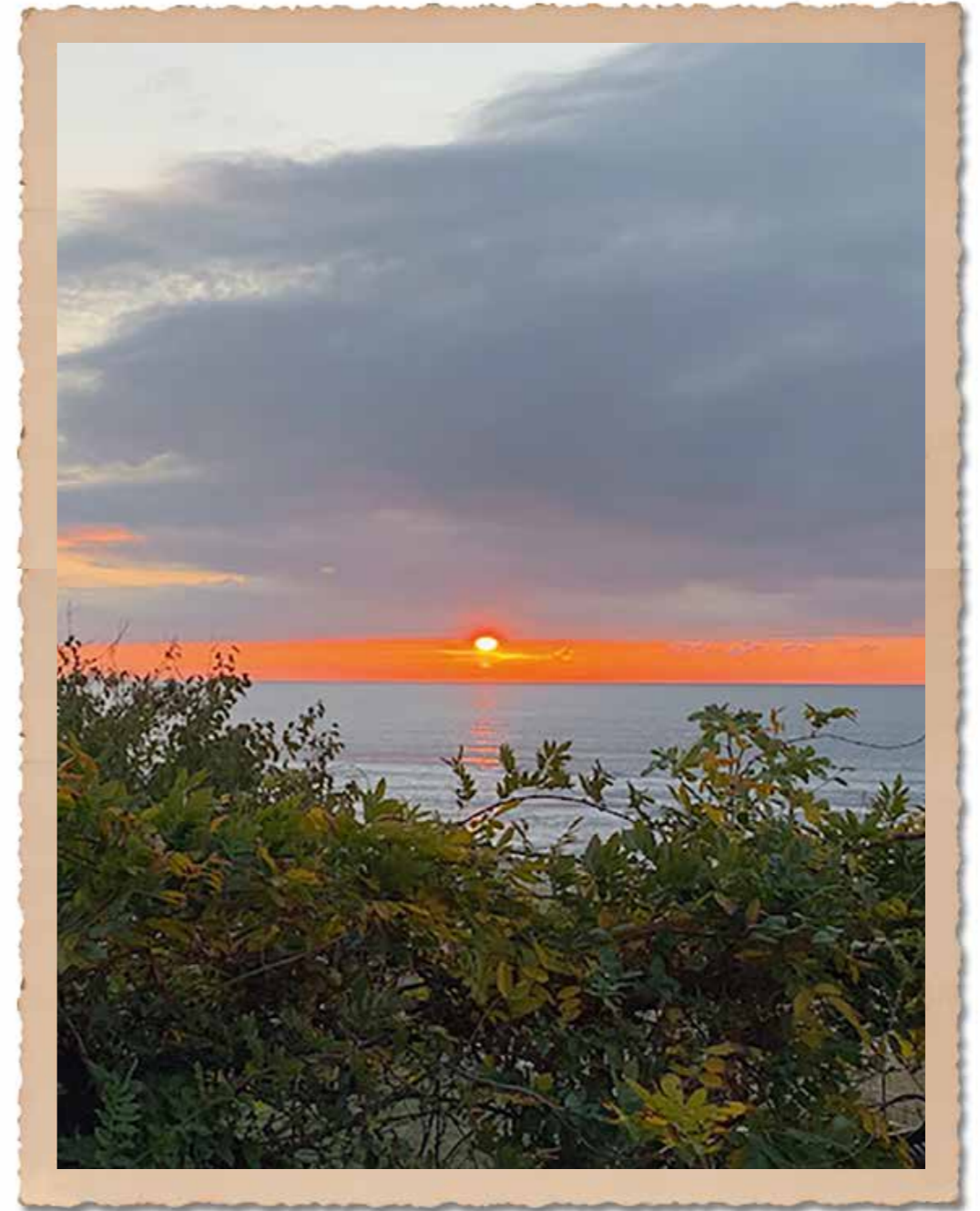

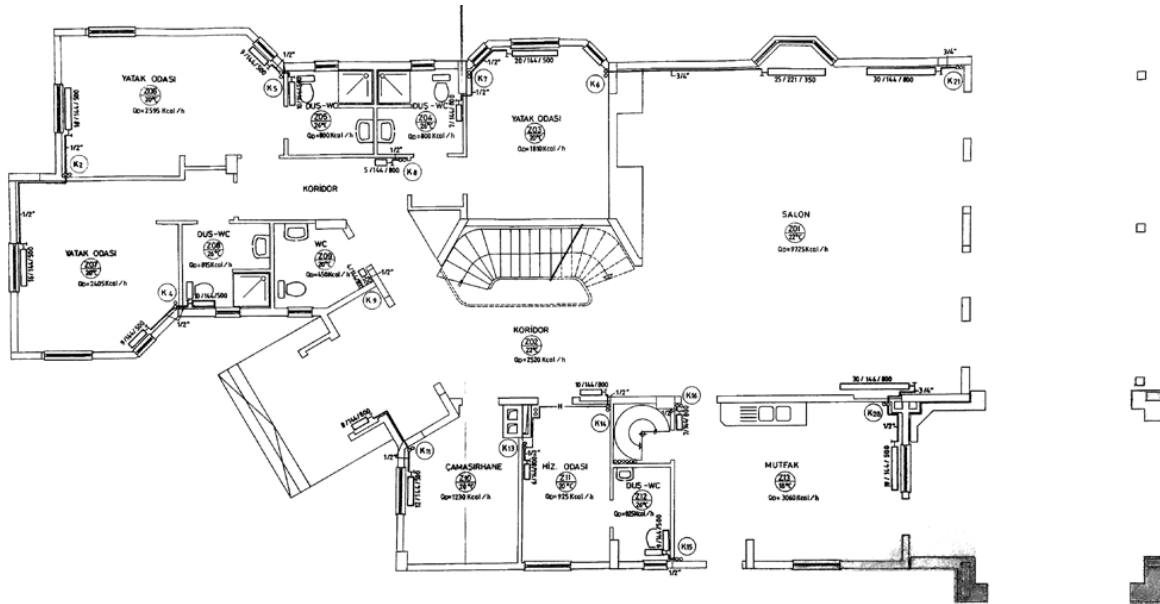
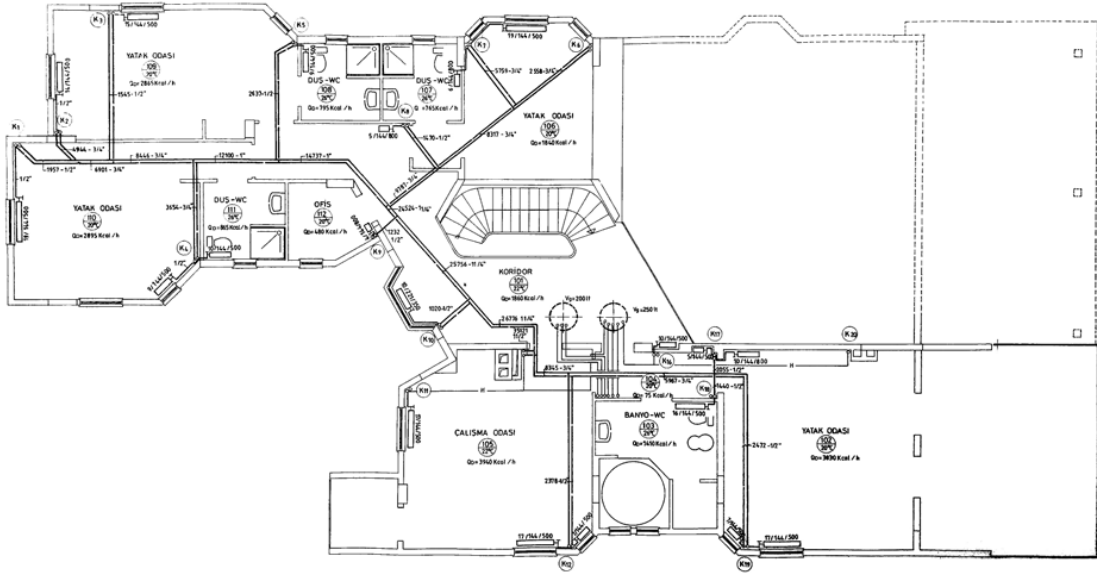

Proje koordinasyon : Yüksek Mimar Mühendis Özcan Balkır
 Mimari tasarım : Mimar Nevriye Şen
 Su Kalorifer : Yüksek Makina Mühendisi Konstantin Cidrof
 Elektrik : Emin Elektrik
 İç tasarım : Türkan Balkır
 Üretim yılı : 1991

Proect Coordination : Master Engineer Architect Özcan Balkır
 Architectural Design : Architect Nevriye Şen
 Heating and Water Installation : Senior Mechanical Engineer Konstantin Cidrof
 Electrical Installation : Emin Electricity
 Interior Design : Türkan Balkır
 Year of Construction : 1991

“İnsan pek çok şeyi unutuyor, ama ben bu işe karar verdiğimde sanki belleğimdeki rafların birinden indirip sayfalarını karıştırdığım bir kitap gibi her şey gözümde canlandı. Oradakileri kağıda döküp kitabı tekrar rafa kaldırdım.”

“I have a poor memory but when I decided to do this job it was like taking down a book from one of the shelves of my memory; roaming through its pages, writing down and putting the book back on the shelf.”